



Lord Raffles

genaamd
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

DRIE KISTEN JUWELEN

N° 2688



WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.



Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland: Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal



Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Drie kisten juwelen

HOOFDSTUK I.

STORM EN AVERIJ

Het was laat in de middag op een heerlijke, buitengewoon warme herfstdag en de zon begon al onder te gaan, toen een kleine, maar zee-waardige motorboot, met op de boeg in koperen letters de naam «Zee-meeuw», ongeveer ter hoogte van de Kanaaleilanden voer, op een vijftal mijlen ten noord-oosten van Alderney, het noordelijkste eiland van deze kleine archipel, Engels territorium, hoewel het praktisch voor de Bretoense kust gelegen was.

Het ranke vaartuig zette snel koers in de richting van de Engelse kust, en was blijkbaar onderweg naar het

eiland Wight, dat nog een honderd-dertig mijlen verwijderd was.

De opvarenden maakten blijkbaar haast, want het scherpe oog van de eigenaar van de motorboot, had aan de horizon een paar verdachte wolkes ontdekt, die snel groter werden en wezen op een naderend onweer, dat ook bijna niet had kunnen uitblijven na deze abnormaal warme dag.

De eigenaar was een vrij lange, krachtig gebouwde man van ongeveer veertig jaar.

Hij droeg een blauw pak en had een zeilpet op.

De man in het blauwe pak was John Raffles, de Grote Onbekende, lang gezocht door Scotland Yard, dat een premie van 1.000 pond sterling op zijn hoofd had gesteld, zonder dat men ooit die som had hoeven uit te betalen.

De reus aan het stuur was zijn trouwe chauffeur, James Henderson, de man, die de meeste van de gevaarlijke avonturen van zijn meester mee had gemaakt, zonder er zich ooit op te laten voorstaan, dat hij bij die gelegenheden diverse keren het leven van Raffles had gered, die overigens op zijn beurt die grote dienst op dezelfde manier had weten te belonen.

Maar er was nog een derde man aan boord, die op dit ogenblik in de kleine kombuis was, waar hij bezig was met het klaarmaken van het middagmaal.

Dat was Charles Brand en voor duizenden Londenaren was hij niemand anders dan de sekretaris van Lord Aberdeen, onder welke naam Raffles al jaren in de Engelse hoofdstad een prachtig huis bewoonde.

Hier echter was hij de vertrouwde, de enige vriend van de Grote Onbekende.

Een paar dagen geleden hadden de beide vrienden zee gekozen om te genieten van de paar mooie dagen, die het najaar nog scheen te zullen geven.

De «Zeemeeuw» was een uitstekende boot, volkomen zeewaardig, ofschoon zij gemakkelijk door een enkele man bestuurd kon worden.

Zij bood ruimte aan een twaalfstal passagiers, maar deze keer waren er, zoals gezegd, maar drie man aan boord.

Daar verscheen het hoofd van Brand boven de koekoek.

— Over een kwartier is het diner klaar, zei hij vrolijk. Ik heb er speciaal mijn best op gedaan, want het

zal wel het laatste zijn, dat wij op zee gebruiken.

— En wij zullen het met de nodige haast opeten, Charles, zei Raffles met een blik op de horizon, waar sinds een paar minuten de zon telkens verduisterd werd door snel voorbijdrijvende wolken.

— Waarom?

— Omdat er slecht weer op komst is. Kijk die donderkoppen maar eens. En die wolkformatie voorspelt ook al weinig goeds. Er nadert een storm, beste kerel, en al is de Zeemeeuw een sterke boot, op een echte storm is zij toch niet gebouwd. Wij zouden er weinig van na kunnen vertellen, wanneer wij in open zee, ver van een haven, eens door een vliegende storm overvallen werden. En zelfs een middelmatige storm zou mij allesbehalve welkom zijn.

— Wij moeten dus zorgen, dat wij vlug het eiland Wight bereiken?

— Zo snel mogelijk. En laten wij nu maar snel gaan eten.

De beide vrienden zaten even later in de kleine kajuit en deden daar het middagmaal alle eer aan, dat inderdaad Brand's naam als kok hoog hield.

Daarna nam Raffles het stuur van Henderson over, die op zijn beurt de inwendige mens ging versterken.

Nu en dan wierp Raffles een bezorgde blik naar de lucht, die hoe langer hoe meer betrok.

De wind was opgestoken en geselde de golven, die steeds hoger begonnen te komen.

— Hoe lang duurt de reis van hier tot het eiland Wight? vroeg Brand, terwijl hij naast Raffles ging zitten in de kleine stuurstoel.

— Als alles goed gaat nog vier uren. Ik wilde wel...

Maar hij hield plotseling op.

Een scherp klikkend geluid in het binnenste van de boot had zijn aandacht getrokken.

Dadelijk werd het gevolgd door een daverend lawaai, alsof een aantal ijzeren staven door elkaar werden gesmeten.

— Wat is dat nu? vroeg Brand ongerust. Wat gebeurt daar toch?

— Ik geloof, dat er iets kapot is gegaan en wel iets belangrijks, antwoordde Raffles kortaf.

Op hetzelfde ogenblik stak Henderson het hoofd door de luik, dat naar omlaag leidde.

Zijn gezicht had een ongeruste uitdrukking.

— Wat is er, James? vroeg Raffles. Heb je dat geluid gehoord?

— Zeker, Mylord, en ik ben dadelijk gaan kijken. De nokkenas is gebroken.

Dat was inderdaad een onverwachte en bepaald onaangename tijding.

Een breuk van zo'n belangrijk onderdeel van de motor kon de ernstigste gevolgen hebben, nu het al langzaam donker begon te worden op het water en de wind met de minuut meer opstak, nog wel uit de richting, waarin de Zeemeeuw koers zette.

Het bleek gauw genoeg, dat het defekt vrij ernstig was, de motor liep onregelmatig, de boot ging langzaam lopen en lag tenslotte stil.

Raffles zette de nutteloos geworden motor af en keek Henderson vragend aan.

— Wat denk je er van, James? vroeg hij.

— Wel, Mylord, er is geen sprake van, dat wij het defect zo maar op zee kunnen repareren. Ik heb stalen stangen aan boord en daarvan zou ik wel een hulpas kunnen smeden, maar zeker niet aan boord.

— Hoe lang zou het demonteren van de motor, het smeden van een nieuwe as, en het opnieuw monteren duren, denk je?

— Minstens acht uren, Mylord.

U weet zelf wel, hoe belangrijk dit onderdeel van een motor is.

— Maar wat moeten we dan beginnen? riep Brand ongerust uit. We zijn hier uiteindelijk nog uren van de Engelse kust.

— En ook liggen we hier vrij ver van de gebruikelijke scheepvaartroutes, die van de verschillende Europese havens naar de Middellandse Zee of naar de Franse havens aan de westkust varen, antwoordde Raffles. Ik weet maar één uitkomst, en die is, dat wij terug gaan naar het eiland Alderney.

— Maar hoe kunnen wij dat bereiken, nu onze motor ons in de steek laat? vroeg Brand.

— Wij hebben wel rondhout aan boord, om een mast van te maken, en er is zeil genoeg voor een klein zeil. Wij zullen ons moeten behelpen, want ik weet geen andere oplossing. Tot iedere prijs moeten wij heel vlot een haven zien te bereiken. Het zou onze ondergang zijn, als wij verplicht waren op zee te blijven drijven, als wij niet gauw door een of ander schip werden opgemerkt. Want ik verzeker je, dat binnen twee uren de schepen wel iets anders te doen zullen hebben dan te letten op andere vaartuigen, die zich in nood bevinden.

Raffles had maar al te gelijk.

De wind was al tot een stijve bries aangewakkerd en loodgrijze wolken stapelden zich aan het westelijke einder op.

Nu en dan striemden regenvlagen het dek van de motorboot, die hulpeloos heen en weer geslingerd werd.

— Wij moeten wat doen, riep Raffles uit. Vlug, vrienden! Een mast en een zeil, zodat we in ieder geval de dichtstbijzijnde haven kunnen opzoeken, met de wind achter.

De drie mannen lieten geen tijd verloren gaan. Snel werd een mast vervaardigd, door een tweetal sterke

latten aan elkaar te bevestigen met behulp van stevige touwen.

Aan een stuk zeildoek werden twee stengen vastgemaakt en daarna werd dit zeil aan de mast gehesen, nadat deze onwrikbaar door Henderson aan het boven het dek uitstekende gedeelte van de kajuit was vastgemaakt.

Niet zonder moeite en grote krachtinspanning was dit voor elkaar gekomen.

Maar gelukkig bleek de motorboot dadelijk weer naar het roer te luisteren, zodra de wind het primitieve zeil vulde.

Het was verre van gemakkelijk met dit kleine hulpzeil te manoeuvreren, en het zou absoluut onmogelijk zijn geweest, er mee te laveren.

Zo moest de boot wel weer op haar weg terugkeren en koers zetten naar Alderney.

Hoewel het zeil klein was, vloog de boot met een flinke vaart over de golven en Raffles, die weer aan het stuur stond, daar hij het beste het vaarwater in deze streek kende, had de grootste moeite het ranke vaartuig op de goede koers te houden.

Maar in ieder geval, men vorderde. En dat was maar goed ook, want de duisternis begon nu snel te vallen, terwijl de wind langzamerhand tot een storm aangroeide.

Een half uur, nadat de motorboot om was gedraaid, kregen de opvarenden aan stuurboord een vuurtoren op het kleine eiland Caskets in het oog, weinig meer dan een barre rots.

Raffles slaakte een zucht van verlichting; hij wist, dat hij nog maar een paar mijlen van Alderney verwijderd was.

Maar nu brak het moeilijkste deel van de reis aan, want de motorboot moest nu een weg zoeken door de

talrijke klippen, die de nadering van de Kanaal-eilanden voor ongeoeffende zellers heel gevaarlijk maken.

Raffles vestigde nu en dan de blik op het helder verlichte compas en gaf van tijd tot tijd zijn bevelen.

Brand en Henderson waren bij het zeil gaan staan en voerden al die bevelen zo goed mogelijk uit.

De storm was zo hevig geworden, dat het nodig bleek, het zeil voor een gedeelte in te nemen, opdat het niet door een rukwind zou worden meegesleurd, waardoor de situatie van de drie mannen verre van rooskleurig zou zijn geworden.

Een uur verstreek. Het was bijna onmogelijk, door het gordijn van regen en het zeewater, dat soms tot grote hoogte werd opgezweept, iets van de kust te ontdekken.

Maar om bij twaalfen in de nacht slaakte Brand een kreet van blijdschap: hij had de vuurtoren van Alderney in het oog gekregen.

Het bleek nu, dat de stroom de boot aanzienlijk had afgedreven, want zij bevond zich nu ongeveer tussen het eiland en de Franse kust.

— Kunnen wij hier ergens ankeren? vroeg Brand, die moest brullen, om zich verstaanbaar te maken.

— Er zijn op de oostkust wel een dozijn baaien, diepe inhammen, die een goede ankerplaats bieden, riep Raffles.

Hij moest nu al zijn aandacht aan het stuur wijden, want de zee werd in deze betrekkelijk smalle geul heel onstuimig.

De « Zeemeeuw » voer nu over de donkere golven van de Race of Alderney, door de Fransen Raz Blanchard genoemd, die het eiland van de kust scheidt.

De mannen waren praktisch uitgeput, maar nu was de redding ook nabij.

Brullend tegen de storm schreeuwde Raffles zijn bevelen. Henderson

en Brand grepen de touwen en terwijl Raffles behendig met het roer manoeuvreerde, lieten de beide mannen het zell vieren en de « Zee-meeuw » gleed door haar eigen vaart een van de baalen binnen.

Als bij toverslag werd hier de woede van de golven minder, en de storm scheen plotseling te bedaren.

Dat was het gevolg van de omstandigheid, dat de baai aan alle

kanten, behalve aan de zeekant, door hoge klippen was omgeven.

Ze had een zandig strand, hier en daar met geweldige rotsblokken bezaaid.

De baai was ongeveer tachtig meter diep en honderd meter breed.

Raffles stuurde de boot zover mogelijk de baai in, totdat zij eindelijk op het vlakke strand liep, waar zij onbewegelijk bleef liggen.

HOOFDSTUK II.

LICHTEN OP ZEE

Dadelijk gingen de drie mannen aan land.

Bang voor wegdrijven van de boot hoefden zij voorlopig niet te zijn, want de vloed zou pas over drie uren opkomen.

• Toch werd zij uit voorzorg met een sterke lijn vastgemaakt aan de stam van een dikke boom, die bij de oever stond.

— Waar zijn we nu toch ergens? vroeg Brand.

— Nu, onbewoond is Alderney toch niet, zei Raffles glimlachend. Maar erg veel mensen wonen er niet, en die er wonen, hebben hun verblijfplaats opgeslagen aan de kust. Die weinige havenplaatsen, ongeveer tien stuks, zijn voor een deel door vrij goede landwegen verbonden, maar huizen vindt men aan die wegen maar weinig, behalve de opstrekjes van de Engelsens, die hier de zomer komen doorbrengen. Wij zijn toevallig juist geland op een plek, die tamelijk ver verwijderd is van het naaste dorp, ongeveer twee uur

lopen, denk ik.

— En zou dat dorp niet te bereiken zijn, Mylord? vroeg Henderson, die zich overtuigd had dat de « Zee-meeuw » geen verder nadeel had ondervonden van de gevaarlijke tocht.

— Natuurlijk wel, James, maar dan alleen lopend, antwoordde Raffles. En je zult wel hebben opgemerkt, al draag je een goed geoliede jekker, dat het weinig minder dan noodweer is.

— Alles goed en wel, maar we kunnen hier toch niet blijven, riep Brand uit. Het is toch zeker niet in je opgekomen, de nacht hier door te brengen onder de blote hemel?

— Om je de waarheid te zeggen, had ik het mij anders voorgesteld, gaf Raffles glimlachend ten antwoord. Ik had gehoopt de haven van Pongy Bay te kunnen binnenlopen, maar met die slecht bestuurbare boot, ben ik al heel blij, dat wij veilig hebben kunnen ankeren.

— Ik ben niet minder blij, maar

intussen vraag ik mijzelf af, wat wij nu moeten doen.

— Ik weet er niets anders op, Charles, dan dat wij maar aan boord van de boot gaan en daar de nacht doorbrengen.

Raffles wilde hier nog iets aan toevoegen, maar ineens zweeg hij en vestigde de blik van zijn staalgrijze ogen op het uiteinde van de baai.

Brand volgde zijn blik en riep verwonderd uit:

— Lichten! Lichten op zee! Daar nadert een schip. Wat zou dat hier te zoeken hebben? Het lijkt wel of het recht op de baai aanhoudt?

— Is dat zo wonderlijk, Charles? riep Raffles uit. Het is moeilijk te veronderstellen, dat toevallig een andere motorboot hetzelfde lot zou hebben getroffen als de onze.

— Als het een motorboot is, dan is het ook een heel grote, Mylord, klonk nu de stem van Henderson, die in de duisternis had getuurd. Ik geloof, nee, ik weet zeker, dat ik rook zie.

Wanneer Henderson dit verzekerde kon men er ook veilig op aan, dat er daar werkelijk een stoomboot naderde, want er waren weinig mensen, die 's nachts zo goed konden zien als de reusachtige chauffeur van de Grote Onbekende.

Met gespannen aandacht keken de drie mannen naar de naderende boot, die alleen de voorgeschreven lichten aan bak- en stuurboord voerde, maar verder helemaal donker was.

En het werd hun al gauw genoeg duidelijk, dat het vaartuig, dat daar aanstalten maakte de baai in te varen, volstrekt geen averij had. Dat bleek voldoende uit de rustige vaart.

Uit de schoorsteen steeg een klein wit rookwolkje op, en men hoorde nu duidelijk het geraas van de snel terugdraaiende schroef.

— Ik zou zeggen, dat dit schip

hier voor anker wil gaan, zei Brand.

— Dat geloof ik ook, mijnheer Brand, klonk de stem van Henderson. Zij hebben al vaart geminderd en de machine slaat achteruit.

— Dan moet ik toch zeggen, dat ik niet begrijp wat dit schip hier komt uitvoeren, merkte Brand op, als er een kwartier verder een veilige haven is, en dat vaartuig volkomen bestuurbaar mag worden genoemd, terwijl ten overvloede de storm sedert een half uur, vrij aanzienlijk geluwd is.

— Ik wil mij niet knapper voordoen dan ik ben, Charles. Ik kan mij de reden net zo min voorstellen als jij, zei Raffles. De haven van Tongy Bay is prima en ik zelf zou er met een zeewaardige boot, die goed bestuurbaar is, beslist zijn binnengelopen. Maar, kijk eens, ik geloof, dat zij de baai niet verder inkomen, maar dicht bij de ingang op de rede het anker laten vallen.

Raffles had goed gezien.

Het vaartuig voer nog een paar meter door en lag toen stil, ongeveer in het midden voor de ingang van de baai.

Toen werd er een knarsend geluid hoorbaar, het werd veroorzaakt door de ketting, die over het ankerspil liep. Daarna een doffe plomp, het anker verdween onder de golven. Even was het rustig en daarop werden nieuwe geluiden hoorbaar.

Bevaren zeelui als Raffles en zijn metgezellen konden zich niet vergissen: aan boord van het schip werd een sloep uitgezet.

Inderdaad, enige minuten later maakte zich een donkere vorm van de romp van het stil liggende schip los; dat was een kleine sloep, blijkbaar door een viertal riemen in beweging gebracht.

— Nu gaf ik toch een lief ding, als ik maar enig idee had, wat dat eigenlijk betekent, zei Brand, nog

steeds fluisterend. Wat gaan die mensen op dit uur aan land uitvoeren?

— Dat zou ik ook wel eens willen weten, zei Raffles peinzend. Misschien is er een zieke aan boord, maar in dat geval had de kapitein er toch veel beter aan gedaan, een haven op te zoeken, waar hij wel direkt een dokter gevonden zou hebben.

— Maar zou er dan geen dokter aan boord zijn? vroeg Brand.

— Daarvoor is het vaartuig veel te klein, antwoordde Raffles. Ik schat het op hoogstens 1.200 ton.

— Zouden zij misschien watergebrek hebben, Mylord? vroeg nu Henderson, die er zelf ook niet al te veel van begreep.

— Dat is natuurlijk niet onmogelijk, James, gaf Raffles ten antwoord. Een van de watervaten zou, bijvoorbeeld, lek geslagen kunnen zijn. Maar dan geldt toch steeds dezelfde vraag van net: waarom zochten zij geen haven op, waar zij goed drinkwater in overvloed zouden kunnen krijgen en gaan zij het uit een kleine rivier halen, verondersteld, dat er hier een in de buurt is.

Hij kreeg geen antwoord op deze vraag en plotseling scheen hij een besluit te nemen.

Hij ging nog zachter spreken en zei:

— Als wij onze nieuwsgierigheid willen bevredigen, dan hoeven wij alleen maar naar de plek te gaan waar de sloep zal landen. Dan kunnen wij gewoon vragen wat zij willen.

— Als die lui ons tenminste antwoord geven, Mylord, gaf Henderson met een bedenkelijk gezicht ten antwoord.

— Waarom zouden zij ons niet willen antwoorden? Die mensen zullen toch niets te verbergen hebben? Wij zijn hier toch niet op een zee-

roverselland.

— Dat nu wel niet, Charles, zei Raffles peinzend. Maar toch wil ik wel zeggen, dat dit alles mij tamelijk verdacht voorkomt. De opmerking van Henderson heeft mij op een idee gebracht, dat niet ten gunste van de opvarenden van het donker schip uitvalt. Maar laten wij voortmaken, over enkele ogenblikken heeft de sloep het strand bereikt.

Zij volgden niet de oever van de baai, daar zij dan tenslotte zeker gezien zouden worden door de lui in de sloep, maar zij hadden het bos opgezocht, dat rondom langs de baai liep en het als het ware in een ring van struiken en hoge bomen sloot.

En hier waren zij volkomen onzichtbaar, terwijl zij door de struiken heen de baai zelf in het oog konden houden.

Juist toen zij onder de bomen verdwenen waren, scheurden de wolken, de maan kwam te voorschijn en overgoot met haar zacht zilveren schijnsel het kalme water van de baai.

De sloep was nu duidelijk zichtbaar en zij was al dicht bij, dat men zelfs het aantal inzittenden kon bepalen. Het waren er zeven.

Vier mannen zaten aan de riemen, één stond bij het roer en de beide anderen zaten voorin, klaar om bij het landen te helpen.

Daar schuurde al de voorsteven van de sloep over het zand.

Dit gebeurde op een plek, die ongeveer veertig meter verwijderd was van het punt, waar Raffles en zijn reisgenoten achter een dichte struik verborgen zaten.

Zij konden nu duidelijk alles zien wat er gebeurde en dat was onverwacht genoeg om hun zenuwen te spannen.

De twee mannen voorin waren al aan land gesprongen, ieder met een

lijn in de hand, en maakten nu de sloep vast aan een groot rotsblok, dat daar op de oever lag als een reusachtige schildpad.

Toen klonken er een paar bevelen in een vreemde taal.

— Wat spreken die lui daar? vroeg Brand op fluisterende toon.

— Bulgaars, antwoordde Raffles lakoniek.

— Maar wat voor de duivel... be-
gon Brand.

Maar Raffles had hem al de hand op de mond gelegd en fluisterde:

— Ik zou je willen vragen, je verwondering wat minder luidruchtig tot uiting te brengen. Het is echt niet noodzakelijk, dat die lui daar ons horen. Laten wij liever onze ogen openzetten en kijken, wat zij hier in het holst van de nacht komen doen.

De drie mannen zouden hierop niet lang hoeven te wachten.

Toen de zeven opvarenden van de sloep allemaal aan land waren gegaan, trokken zij het kleine vaartuig zonder moeite op het strand, zodat het in ieder geval niet zou kunnen wegdrijven.

Daarop bukten zich drie mannen over de rand van de sloep en toen zij weer overeind kwamen, hielden zij alle drie een kleine, maar blijkbaar zware kist van ongeschilderde planken, vrij ruw maar stevig getimmerd, in de armen.

Zij laadden deze kisten op hun schouders en daarna verdwenen vijf man onder de bomen, terwijl er twee, als bewaking van de boot achterbleven.

— Volgen! beval Raffles kortaf.

De drie Engelsen verlieten voorzichtig hun schuilplaats en begonnen de vijf leden van de bemanning behoedzaam te volgen.

Maar zij kwamen tot de conclusie, dat zij daarbij in een ongunstige positie verkeerden.

Want terwijl de Bulgaren, of wat het anders ook mochten zijn, dit gedeelte van het eiland, zelfs 's nachts, heel goed schenen te kennen, moesten de drie Engelsen alleen afgaan op het geluid van de zich verwijderende voetstappen, daar zij in deze strek helemaal vreemd waren en bovendien moesten oppassen, dat zij niet op een droge tak traptten of tegen een weggrollende steen schopten, hetgeen natuurlijk hun aanwezigheid zou verraden.

Hun enig voordeel was, dat drie van hen een zware kist droegen, die hen bij het lopen moest hinderen.

Maar toch scheen het, alsof de vijf mannen vóór hen, een voor-
sprong kregen. Zij waren niet langer in het gezicht en Raffles en zijn metgezellen moesten uitsluitend afgaan op het geluid van hun voetstappen en dat van de brekende takken, waar zij op hun tocht door het bos op traptten. De weg scheen omhoog te lopen. De bomen werden ook schaarser en de drie Engelsen moesten telkens opnieuw zorgen, dat zij niet gezien werden.

Plotseling zagen zij aan hun rechterhand een hoge steile rotswand.

Hier liep het bos plotseling dood.

Die rots moest wel minstens vijftig meter hoog zijn en een beklimming zou op dit punt echt onmogelijk zijn.

Even stonden de drie achterevo-
lgers stil om te luisteren.

En tot hun verbazing hoorden ze geen enkel geluid meer, behalve het eentonig geruis van de branding, die op de klippen brak, en het ruisen van de wind door de takken van de bomen.

— Wat drommel, waar zijn zij gebleven? vroeg Brand fluisterend. Net dacht ik nog een van die kerels gezien te hebben.

— Let op, dat je al over kerels praat. Een kwartier geleden waren

het nog maar mannen, zei Raffles glimlachend.

— Kerels of mannen, ik vertrouw hen voor geen stuk, hernam Brand. Die kisten bevallen mij niets.

— Ik ben juist van een tegenovergestelde mening, Charles, zei Raffles koeltjes. Zij staan mij, integendeel, buitengewoon goed aan; zij zien er, merkwaardig genoeg, net uit als kisten, waar goud, zilver of iets anders kostbaars in zit.

Brand wilde antwoorden, toen een grote steen, die niet ver van hem neerviel, het hem belette.

— Waar komt die steen vandaan? vroeg de jongeman verwonderd en ook met een zweem van wantrouwen in zijn stem.

— Van de rots boven je, denk ik, antwoordde Raffles bedaard. Hij volgt alleen maar de wet van de zwaartekracht.

— Goed, maar ik zou willen weten of die wet net door een menselijk wezen in toepassing was gebracht of niet.

— Dat lijkt mij niet waarschijnlijk. Kogels zijn meestal meer afdoende dan stenen. Maar in ieder geval kunnen wij nu wel zeker zijn, dat die vijf schobbejakken daar boven zijn. Kijk eens, die gedaante daar.

Raffles had zijn beide metgezellen snel aan een arm weer onder de bomen getrokken en wees nu met zijn vinger naar een gestalte, op ongeveer dertig meter boven hun hoofden, maar een goed eind van hen af, die langzaam langs de steile rotswand scheen voort te bewegen.

— Maar daar moet een pad zijn, Mylord, fluisterde Henderson, die de duisternis met zijn valkenogen scheen te willen doorboren.

— Dat is duidelijk, James. Wij zullen maar niet aannemen, dat die man plotseling vleugels heeft gekregen en op die manier langs de rots-

wand vliegt en evenmin zal hij er als een vlieg tegen aan kunnen lopen. Maar waar die man is, daar kunnen wij ook komen. Vooruit! Wij zullen wel straks het begin van het rotspad hebben gevonden, dat die vijf mannen hebben ingeslagen.

Zwijgend werd de tocht voortgezet. De drie mannen liepen nu aan de voet van de rots, die vlak naast hen zich steil verhief.

Enige minuten gingen voorbij.

Toen stond Raffles, die voorop liep, verwonderd stil.

— Wat is er? vroeg Brand, die achter hem kwam, fluisterend.

— Wat is er? herhaalde Raffles zacht. Wel er is geen pad. Dat is het.

— Maar er moet er een zijn, zei Brand. Iets verder begint het mis-schieten.

— Nee, de rotswand is volkomen glad, ik ben er zeker van, dat wij zelfs al te ver zijn gegaan; de mannen, die wij net gezien hebben, moeten al op de rots zijn geklommen.

— Daar staat mijn verstand bij stil, antwoordde Brand verbaasd. Zij hebben toch geen poten als insecten, die hen in staat stellen tegen een verticale wand op te lopen.

— Dat is een te gewaagde veronderstelling, zei Raffles glimlachend. Hoe het ook zij, ik weet niet meer, waar die mannen gebleven zijn, en ik zie hen op het ogenblik ook niet meer.

Het was waar, de drie vrienden konden niets meer van de vijf geheimzinnige mannen ontdekken.

En toch moesten zij niet al te ver weg zijn, want in de nachtelijke stilte, alleen verstoord door het een-tonig geruis van de branding, klonk duidelijk het lawaai, afkomstig van houwelen, die op de rots sloegen.

— Ze maken ergens een gat, of zij maken een bestaande opening groter, fluisterde Raffles. Het is om te springen van ongeduld en woede.

Daar zijn vijf kerels bezig iets te verbergen, wat van grote waarde schijnt te zijn, op nauwelijks een pijlschot afstand, en wij weten niet, wat daar gebeurt. Maar dat zeg ik je, Charles, ik laat mij niet beduivelen. Ik leg mij niet neer bij deze tegenslag. Aan bovennatuurlijke dingen geloof ik niet, en die mannen zijn op een manier naar boven gekomen, die wij hen moeten nadoen.

— Ik wil niets liever, antwoordde Brand. Als je mij maar het pad aanwijst, waar zij opgeklommen zijn.

Raffles gaf geen antwoord, maar keerde op zijn schreden terug. De anderen volgden hem. Met de hand langs de kale rots strijkend, liep Raffles langzaam verder. Maar die hand raakte niets anders aan dan de koude ruwe steen: nergens een spleet, groot genoeg om een muis door te laten, nergens een pad, breed genoeg om er de voet op te zetten.

Toen nam Raffles een besluit.

Hij wendde zich tot Brand en Henderson en zei zacht:

— Luister, vrienden, er is toch geen denken aan, dit eiland gauw te verlaten, tenminste wanneer wij onze boot willen meenemen. De reparatie zou verscheidene uren duren. Welnu, nu het lot toch heeft gewild, dat wij hier moeten blijven, zie ik niet in, waarom wij morgen, als het dag is, hier niet verder een onderzoek zouden instellen. Wat ons mislukt bij deze tastbare duisternis, dat lukt misschien, wanneer het weer licht geworden is.

— Je hebt gelijk, Edward, zei Brand. Wat is dus je voorstel?

— Dat wij een paar dagen hier blijven. Het geheimzinnige voorval van deze nacht interesseert mij, niet

alleen vanwege de financiële kant. Maar daar het misschien beter is, dat onze ware identiteit niet aan het licht komt, zou ik wel willen adviseren ons zelf tijdelijk een andere gedaante te geven.

— Niets is gemakkelijker, Edward, zei Brand. In de kajuit hebben wij een paar matrozenpakken, en jij weet trouwens, dat in een zekere kist in diezelfde kajuit pruiken, baarden en verf te vinden zijn.

— Mooi zo! Dan zullen wij ons dus als vissers vermommen, en op die manier zullen wij minder opvallen, als wij hier in de buurt een onderzoek gaan instellen.

Hij wilde nog een opmerking maken, toen zijn aandacht getrokken werd door het geluid van naderende voetstappen.

Juist op tijd trok hij zijn metgezellen weer onder de dichte struiken.

— Wat drommel! zijn zij nu weer naar beneden gekomen, zonder dat wij er iets van gemerkt hebben? zei Brand verbluft.

— Dat schijnt wel zo, beste kerel, antwoordde Raffles. Maar nu zou ik je wel willen vragen, voorlopig niet meer te praten. Later kun je je schade inhalen.

De raadgeving was niet overbodig, want een paar sekonden later verschenen er op het smalle pad, dat langs de voet van de rots liep, enige gedaanten, die dadelijk daarna onder de bomen verdwenen.

Weer begon de achtervolging, maar nu in omgekeerde richting.

Het bleek al gauw, dat de geheimzinnige mannen weer naar de sloep wilden gaan, die nog altijd op hen wachtte.

HOOFDSTUK III.

WAAR HET TOEVAL EEN WOORDJE MEESPREEKT

Het was voor de drie mannen een gelukkige omstandigheid, dat de vijf kerels, die voor hen uit liepen, zich onbespied en volkomen veilig waanden, zodat zij meer lawaai maakten dan wel verstandig was, anders hadden zij zeker hun spoor in deze dichte duisternis niet kunnen volgen.

Nu gingen zij af op het mompelend stemmengeluid, het kraken van takken en het schuifelen van voetstappen over de dorre bladeren.

Na enige tijd hadden de vijf mannen de oever van de baai weer bereikt.

De sloep lag nog steeds op dezelfde plek te wachten.

De bewakers zaten op de rand.

Raffles en zijn beide metgezellen slopen zo dicht mogelijk naderbij, zich steeds onder de bomen schuil houdend, en tenslotte zaten zij op een afstand van ongeveer tien meter van de sloep, verborgen achter een groot stuk steen, bijna een meter hoog.

Als zij gedacht hadden, dat iedereen, die hier voet aan land had gezet, zich weer zou inschepen, dan vergisten zij zich.

Een van de geheimzinnige bezoekers, blijkbaar de aanvoerder, wendde zich tot twee van de mannen, die de kisten hadden gedragen, en zei ernstig:

— Ik draag nu aan jou de voorlopige bewaking van de kostbaarheden op. Je weet het: de opbrengst van de juwelen moet dienen, om ook

in Frankrijk propaganda te maken voor onze ideeën. Ook zal een deel van het geld onder onze broeders, de nihilisten in het land, worden verdeeld. Zij zullen er meer aan hebben dan de vervloekte lui van wie wij ze hebben gestolen, en die nooit meer behoefte zullen hebben aan juwelen, haha!

De man die gesproken had, liet een onaangenaam lachje horen, dat weerkaatst werd door de omringende rotsen, en ging toen verder:

— Wij vertrouwen dus onze buit aan u toe, Pestos. Laat je zo weinig mogelijk zien en verdedig, als het moet, de spullen met je leven. Blijf hier steeds in de onmiddellijke nabijheid. Wel is de schat goed verborgen, maar wie kan zeggen, of niet het toeval een toerist of iemand, die hier eens komt kijken, op het spoor brengt van de buit. Daarom, let goed op, want jij draagt een zware verantwoording. Dit geldt ook jou, Filarsky. Jij zult je verantwoording trouwens niet al te lang hoeven te dragen, want overmorgen komen onze Franse makkers al, die het geheim kennen, de juwelen en het goud halen. Jij kent het afgesproken sein. De Franse schoener, die weinig diepgang heeft en hier in de baai voor anker kan gaan, draagt de naam « Hironnelle » en zal, vóór zij het anker laat vallen, drie keer de vlag aan de gaffel hijsen en weer laten zakken, tot zij halfstok hangt. Let dus goed op. Jij kunt de « Hironnelle » omtreeca drie uur in de mid-

dag verwachten.

Deze hele toespraak was in het Portugees gehouden en Brand had er maar weinig van begrepen.

De twee mannen, die als bewakers van de buit waren aangesteld, hadden zwijgend toegeluisterd en nu zei Pestos, een man van forse lichaamsbouw, met een dichte, zwarte baard, die hem tot midden op de borst hing:

— U kunt er zeker van zijn, chef, dat wij goed de wacht zullen houden.

— Daar reken ik ook op, Pestos, zei de aanvoerder droogjes. Wij zelf vertrekken nu, maar wij gaan niet ver uit de buurt, want wij zullen wachten tot de kapitein van de «Hirondelle» ons bericht gestuurd heeft, dat hij de juwelen in goede orde kan overnemen. Nu heb ik nog één ding, en dat is: dat jij niet te dicht in de nabijheid van de plek mag komen, waar de buit begraven ligt. Het is heel belangrijk, dat niemand je daar ziet, want wij kunnen niet voorzichtig genoeg zijn.

De chef wendde zich nu naar de troep en gaf zacht een paar bevelen. Het lichte bootje werd weer in het water geschoven en allen scheepten zich in.

Maar vóór de riemen opnieuw in het water plonsden, wendde de chef zich nog eens tot de achter gebleven mannen, die zwijgend en onbeweegelijk de sloep nakeken en riep: Jullie zijn toch gewapend?

— Maak u daarover geen zorgen, chef, antwoordde Filarsky. Wij hebben onze revolvers en dertig patronen per man. En daar zullen wij gebruik van maken ook, als het nodig mocht zijn.

— Denk er om, dat jullie alleen slechts in geval van uiterste nood van uw wapens gebruik mogen maken, riep de chef.

Dit was het laatste wat er van

hem gehoord werd...

Op een kort bevel gingen de roeiriemen in het water en steeds sneller vloog de sloep over het donkere water van de baai, totdat zij helemaal uit het gezicht verdwenen was.

Onduidelijk hoorde men in de verte het knarsen van de stalen trossen, waarmee de sloep weer aan boord werd gehesen.

Toen klonk het geluid van de schroef die met forse slagen het water geselde, ten bewijze, dat het geheimzinnige schip wegvoer.

Al die tijd waren Pestos en Filarsky onbewegelijk en zwijgend blijven staan.

Pas toen er niets meer te horen was, dan het eentonig geraas van de branding op de kust, keerden zij zich langzaam om en waren het volgende ogenblik onder de bomen verdwenen.

— Zullen wij hen niet volgen, Edward? vroeg Brand, toen hij niets meer hoorde.

— Nee, Charles, antwoordde Rafles. Ik heb niet veel zin mij bloot te stellen aan een verraderlijke kogel. Wij hebben nog ruim een dag de tijd. Morgen, als de dag is angebroken, kunnen wij eens zien hoe de zaken staan.

— Die kerels schijnen hier te blijven?

— Ja, Charles. Ik denk dat zij hier in het bos zullen overnachten. Ik dacht te hebben gezien, dat zij dikke dekens bij zich hadden en als buitenmensen, die waarschijnlijk als guerrillastrijders aan de oorlog hebben deelgenomen, zullen zij wel gehard zijn en bestand tegen de vermoeuissen van zo'n verblijf onder de blote hemel in deze tijd van het jaar.

— Waarom denk je dat zij oud militairen zijn?

— Omdat zij een totaal versleten militaire broek dragen, maar waarvan de bies nog te zien was. Een

van hen had een soldatenpet op, waarvan de oorspronkelijke kleur echter bijna helemaal verloren was gegaan.

— En wat gaan wij nu doen?

Raffles dacht een ogenblik na, alvorens te antwoorden.

— Het zou niet verstandig zijn, als wij de motorboot lieten, waar zij op dit ogenblik is. Anders zou zij morgenochtend zeker door die twee mannen worden gezien. En die zouden dan wel hun conclusies kunnen trekken.

— Maar wij kunnen haar toch onmogelijk verbergen?

— Toch wel, antwoordde Raffles. Wij kunnen haar namelijk een klein gedeelte de rivier optrekken, die op deze baai uitmondt, en daar zijn langs de oever plekken in overvloed, waar wij de kleine boot kunnen weg-moffelen onder de overhangende takken, die men daar veel vindt. Het is nu te laat, om behalve dat, nog iets te ondernemen. Morgen zullen wij wel verder zien. Op de eerste plaats is het nodig, dat we wat rust nemen.

— Ik hoop, Edward, dat je niet te veel slaap zult hebben, om mij nog even te vertellen, wat daareven eigenlijk verhandeld is onder die lui.

— Dat is waar ook, zei Raffles glimlachend. Er werd Portugees gesproken en de hoofdzaak zal je wel ontgaan zijn.

— Je hoeft me niet te vleien, Edward. Je kunt gerust zeggen, dat niet alleen de hoofdzaak, maar ook de bijzonderheden mij ontgaan zijn. Kortom, ik heb er geen steek van begrepen.

— Ik zal het je direkt vertellen, Charles, zei Raffles.

De drie mannen waren intussen doorgelopen erop lettend, dat zij de zoom van het bos volgden en eindelijk hadden zij de plek weer bereikt, waar de kleine motorboot lag.

Zij wachtten nog een half uur, om zich er van te overtuigen, dat alles veilig was en de vloed hoog genoeg was en vervolgens werd de motorboot weer los gemaakt.

Met behulp van een vaarboom werd het kleine vaartuig voort geduwd, tot het de monding bereikt had van het riviertje, niet veel meer dan een brede beek, dat hier in de baai uitliep.

Bomend brachten de drie mannen de « Zeemeeuw » langs een van de oevers, ongeveer een kilometer verder het riviertje op, en daar werd zij verborgen in een kreek, die aan alle kanten door dicht geboomte omgeven was, waarvan de takken in het water hingen. Het zou nu zelfs bij klaarlichte dag erg moeilijk zijn, de schuilplaats van de « Zeemeeuw » te ontdekken.

Onder deze bedrijven hadden de drie mannen een flinke honger gekregen; daarom was het eerste, wat ze nu deden, hun avondmaal klaar te maken.

En terwijl zij dit opaten, begon Brand, die zijn nieuwsgierigheid niet kon bedwingen, opnieuw:

— Zou je mij nu eindelijk eens willen vertellen, Edward, wat het geheimzinnige gescharrel met die kisten te betekenen had?

— Natuurlijk, Charles.

En daarop vertelde Raffles het hele gesprek dat tussen de twee achterblijvende mannen, die de schat moesten bewaken, en hun chef gevoerd was.

Toen Raffles zijn verhaal gedaan had, riep Brand verheugd uit:

— Maar dan zal de zaak op rolletjes lopen, Edward. Je zult je natuurlijk geen sekonde bedenken om de gestolen juwelen als buit te accepteren, nietwaar?

— Geen sekonde, antwoordde Raffles lakoniek.

— Welnu, wat let ons dan, die

mannen gewoon op te sporen, hen onschadelijk te maken en er met de drie kisten vandoor te gaan?

— Dat belet ons gezond verstand, beste kerel.

— Waarom?

— Om de even eenvoudige als afdoende reden, dat wij niet eens weten waar die drie kisten zijn.

— Maar wij kunnen er toch in ieder geval naar zoeken, vond Brand.

— Ik ben bang dat dit weinig zal helpen, er moet ergens een verborgen kloof in de rotsen zijn, of misschien wel in de bodem, die alleen aan die lui bekend is en niemand kan zeggen, hoe lang het zelfs bij dag zou duren, die spleet te vinden. Daarlangs zijn zij natuurlijk naar boven gegaan en hebben daar de kisten ergens weg gestopt. Nu zou je kunnen protesteren, dat wij dan langs een andere weg naar boven kunnen gaan en ik geef dan ook toe, dat dit een goede oplossing zou zijn, mits wij een hele week de tijd hadden. Zoals de zaken nu echter staan, is het verreweg het verstandigst, wanneer wij tot het uiterste ogenblik wachten, dat wil zeggen tot de « Hirondele » het anker uitwerpt en de twee bandieten, want voor veel beter zie ik die nihilisten niet aan, zich klaar maken, de kisten weer uit hun schuilplaatsen te voorschijn te halen.

— Je hebt gelijk, riep Brand opgewonden uit. Wij hebben dan niets anders te doen, dan hen te volgen en te zien, waar zij blijven.

— Daarvoor is het echter nodig, dat wij ons vermommen, maar dat kan morgenochtend gebeuren.

— Wanneer wordt die « Hirondele » hier verwacht?

— Overmorgen om drie uur in de middag.

— Dan moeten wij maar hopen, dat er niet te veel toeschouwers zullen zijn.

— De kans daarop is heel klein; dit gedeelte van het eiland is maar heel schaars bevolkt, verreweg de meeste vissersdorpjes liggen aan de Westkust. En nu valt er niets meer te vragen, Charles, en zouden wij er verstandig aan doen, nu maar te gaan slapen. Morgen zullen wij wel verder zien.

En met deze woorden stonden de beide vrienden op van de kleine tafel in de kajuit, waar zij het avondmaal hadden gebruikt, schoven deze opzij en klaptten uit de wanden een paar gemakkelijke banken omlaag, die in een oogwenk tot uitstekende bedden konden worden omgetoverd. En toen zij op het punt stonden in te sluimeren, hoorden zij Henderson, de reus, nog steeds stommelen in de machinekamer; de brave kerel had geen rust, vóór hij zich overtuigd had van de omvang van de aangerichte schade aan de nokas...

De volgende dag was het opnieuw verrukkelijk weer.

Raffles en zijn beide vrienden hadden een prima nacht geslapen en toen zij op dek kwamen, uitte Brand, die voorzichtig de overhangende takken opzij had geschoven, die het scheepje tegen bespiedende ogen moesten beveiligen, een kreet van verbazing, want de aanblik van het landschap was prachtig op die herfstochtend. De kleine rivier stuwde haar kristalhelder water naar de baai, die duidelijk op enige afstand zichtbaar was.

In het rond stonden de hoge bomen, die wel tot een tropisch klimaat leken te behoren, net als op de zuidkust van Engeland.

Langs de kleine rivier strekte zich het bos nog over gerulme afstand uit, maar verderop zagen ze vette weiden, terwijl de horizon werd afgesloten door golvend heuvelland.

De atmosfeer was zo helder, dat men aan de andere kant van de baai

duidelijk de kleine visserspinken kon onderscheiden die al waren uitgevaren in de hoop op een goede vangst.

— Het is hier buitengewoon mooi, zei Brand, zich tot Raffles wendend, nadat hij enige tijd van 't schouwspel had genoten.

— Ja, de Kanaaleilanden zijn terecht beroemd om hun schoonheid, zei Raffles, en Alderney is wel een van de kleinste, maar zeker niet een van de lelijkste. En nu zullen wij, nadat wij de inwendige mens versterkt hebben, ons dadelijk maar eens vermommen, Charles. Wij weten niet hoe de zaken kunnen aflopen en het zou wel wat vreemd zijn, wanneer men Lord Aberdeen onder zulke eigenaardige omstandigheden aantrof, namelijk, terwijl hij zich bezig hield met jacht maken op de juwelen, die Portugese nihilisten hebben gestolen.

— Weet je wat ik wel wat wonderlijk vind?

— Laat eens horen.

— Dat die sinjeur, die het hoogste woord scheen te voeren, die twee lui achterlaet met zo'n grote schat, die toch zeker wel enige millioenen waard zal zijn.

— Dat is hij op zijn minst. Wat je opmerking betreft: er heerst een ijzeren discipline onder die schavuiten, en ik denk, dat die twee heerschappen gauw achterhaald zouden worden, als zij zouden proberen met de buit er van door te gaan. Waar zouden zij trouwens heen moeten en hoe zouden zij aan scheepsgelegenheid moeten komen? Je kunt er wel van op aan, dat hun opdrachtgever een oogje in het zeil zal houden.

— Maar er is toch een geregelde verbinding tussen St. Anne en de Franse kust.

— Die is er net niet, antwoordde Raffles. Er is wel een geregelde scheepvaartverbinding tussen het

havenplaatsje dat je daar noemt en St. Peter Port, dat wil zeggen, de voornaamste haven van het grote Kanaaleiland Guernsey. Het is ook waar, dat men van deze haven geregeld de Franse kust kan bereiken, maar ik geloof niet, dat onze beide vrienden zo onverstandig zullen zijn dat te doen, want ik durf er wel wat onder verwedden, dat er een paar dagen lang door de nihilisten op de Franse en Engelse havens, die daarvoor in aanmerking komen, scherp toezicht zal worden gehouden. En laat ons nu eens kijken wat Henderson van het ontbijt heeft weten terecht te brengen.

Het bleek dat de reus zijn best had gedaan en dat was hem moeilijk genoeg gevallen, daar hij in de kleine kombuis niet had mogen koken, uit vrees dat de rook hun aanwezigheid zou kunnen verraden op dit eenzame gedeelte van het eiland.

Nadat zij ontbeten hadden, begonnen de drie mannen zich in visserskleren te steken, bestaande uit een blauw wolfe trui, een wijde broek en een zuidwester.

Zij lieten hun gezicht een totale verandering ondergaan door het in te wrijven met een soort kleurmiddel, dat het een diepbruine tint gaf, en Raffles voorzag zich bovendien van een grijze ringbaard, die hem het uiterlijk gaf van een ruwe zeebonk, die alle zeeën bevaren had.

Het was bijna elf uur in de ochtend toen zij met dit alles klaar waren.

Raffles ging nu naar Henderson, die zich al lang weer met zijn gebroken as bezig hield en zei vriendelijk:

— Luister eens, James, ik vertrouw jou de « Zeemeeuw » toe. Mijnheer Brand en ik gaan eens een kijkje nemen op een bepaalde plek. Nieuwsgierigen snauw je maar af en je laat niemand aan boord toe, be-

grepen?

— Ik laat niemand aan boord toe, Mylord, herhaalde de brave kerel, terwijl hij als toevallig een blik wierp op zijn geweldige vuisten, zo sterk en zwaar als smidshamers. Wanneer kan ik Mylord terug verwachten?

— Nu, ik denk niet, dat wij langer weg zullen blijven dan een paar uur.

— Dat komt goed uit, Mylord, dan zal ik mij in die tussentijd eens bezig houden met de as. De schade is mij meegevallen; als alles goed gaat, kan ik alles vanmiddag nog gerepareerd hebben.

— Hoeft er dan niet gesmeed te worden? Ik zou graag ieder lawaai zoveel mogelijk vermeden hebben.

— Ik hoef alleen maar te vijlen en te zagen, Mylord. Er lag juist nog een as van goede dikte in de bak met reserveonderdelen.

— Zoveel te beter. Mochten er ongewenste bezoekers komen, die beslist willen weten hoe die boot daar komt, dan zeg je, dat jij er de kapitein van bent, maar dat de eigenaar met zijn vriend een wandeling maken.

— Ik zal het onthouden, Mylord, en ik hoop niet, dat zij al te vervelend worden, mompelde de reus voor zich heen, met een blik op zijn ontzaglijke vuisten.

Raffles en Brand knikten hem nog eens toe, overtuigden zich dat er niemand in de buurt was, en gingen toen op weg, waarbij hun zware waterlaarzen hen goed van pas kwamen.

Langzaam voortsloeterend, met de handen in de zakken, liepen zij langs een pad, dat de oever van het riviertje volgde, maar dat blijkbaar heel weinig belopen werd, want overal schoot het onkruid tussen de ruwe stenen welig op.

Zo bereikten zij weer de oever

van de baai, liepen er om heen en klommen op de klip, maar nu op een heel andere plek, dan waar zij de avond tevoren de vijf vreemdelingen op zo'n geheimzinnige manier hadden zien verdwijnen.

Het was geen gemakkelijke klimpartij, en deze duurde bijna een uur, maar eindelijk hadden zij dan toch de top bereikt, vanwaar zij een verrukkelijk uitzicht hadden over bijna het hele eiland.

De beide vrienden konden bijna een kwartier zwijgend naast elkaar gezeten hebben, onder de indruk van dit tafereel, toen Raffles plotseeling een hand op zijn schouder voelde.

Zijn eerste instinctmatige beweging, bliksemsnel uitgevoerd, was naar zijn zak, waar zijn revolver zich bevond.

Maar toen hij opkeek naar de man, die hem op de schouder had getikt, maakte zijn eerste schrik plaats voor verbazing; hij herkende in hem de grofgebouwde man met de zwarte baard van de vorige avond, de nihilist Pestos.

— Zonder werk? viel de grove vent met de deur in huis, waarbij hij zich van de Engelse taal bediende.

— Het gaat niet al te best, mijnheer, antwoordde Raffles, die dadelijk in zijn rol was, en Brand vlug met de voet had aangestoten. Mijn maat en ik zijn vanochtend naar hier uitgevaren, want de vis wil het net niet in. Met de makreel en de ansjovis is het een raar ding, moet je weten. De beesten zwemmen in scholen en...

Maar de andere kerel, die zich op enige afstand had gehouden en dichterbij was gekomen, viel hem ongeduldig in de rede en zei:

— Dat vertel jij ons een volgende keer maar eens, oude. Heb je een stevige boot?

— Dat gaat nogal, mijnheer, antwoordde Raffles, zonder blikken of blozen.

— Een boot, waarmee jij, bijvoorbeeld, naar een Hollandse haven zou kunnen varen?

— Wel, mijnheer, ik zou de kerel willen zien, die mij in het gezicht zou durven zeggen, dat ik dat niet kon, riep Raffles verontwaardigd.

— Hoelang zou je over die tocht doen? Bijvoorbeeld tot de Nieuwe Waterweg?

— Wel, mijnheer, dat hangt van het tij en de wind af. Onder gunstige omstandigheden gaan er twee dagen mee heen.

— Twee dagen? Is dat niet lang? vroeg Filarsky, terwijl hij even de zware wenkbrauwen samentrok.

— Voor een stoomboot is het lang, mijnheer, maar niet voor een visserspink.

Maar Pestos had zijn makker een stukje opzij geduwd, na hem een wenk te hebben gegeven en vroeg nu, terwijl hij Raffles aandachtig scheen op te nemen.

— Zou jij nog vandaag vijftig duizend francs willen verdienen?

Raffles scheen een ogenblik verbaasd na te denken en zei toen op onzekere toon:

— Vijftig duizend francs? Nou, mijnheer, dat wil iedereen wel graag in deze tijd. Wat zou ik daarvoor moeten doen?

— Mij en mijn makker met... onze bagage nog vanavond overbrengen naar de Hollandse kust.

HOOFDSTUK IV.

VOORBEREIDINGEN

Raffles en Brand hadden een snelle blik met elkaar gewisseld, die voor de beide nihilisten onopgemerkt bleef.

Zij hadden onmiddellijk de hele opzet van de zaak begrepen.

De beide nihilisten waren van plan verraad te plegen en met de buit de plaat te poetsen en hun noodlot had hen regelrecht op de weg gevoerd van John Raffles, die ook het vaste voornemen had hun die buit afhandig te maken.

Raffles liet echter geen sekonde blijken, wat er in hem omging.

Hij krabde zich eens in zijn grijze baard, spuwde op onnavolgbare wijze een straal tabakssap uit, verrolde zijn pruim van de ene wang naar de andere en zei aarzelend:

— Het is wel een lief sommetje, maar het is ook een hele onderneming.

— Kom, kom, het weer is prachtig.

— Jawel, maar het kan omslaan.

— Daar is de eerste paar etmalen geen kans op. Jij hebt ons zelf gezegd, dat je een sterke boot hebt.

— En dat blijf ik volhouden,

mijnheer, riep Raffles uit, terwijl hij zich op de borst klopte. Maar het is een hele reis en het kanaal is een gevaarlijk ding voor kleine vissersschuiten.

— Ik doe er nog vijf duizend francs bij.

— Maar, neem mij niet kwalijk, waarom zou u geen gebruik maken van een stoomvaartlijn? Dat is toch wel zo veilig?

— Het mag dan wel veilig zijn, maar het neemt mij teveel tijd, riep Filarsky ongeduldig uit, die weer tussenbeide was gekomen. Doe jij het of doe jij het niet?

Raffles scheen Brand met een blik te ondervragen en toen deze toestemmend knikte, gaf hij eindelijk ten antwoord:

— Top, mijnheer. Aangenomen. Ik zal u met mijn vissersschuit overbrengen. Wanneer moet het gebeuren?

— Vanavond nog. Zorg, dat je om zeven uur hier bent.

— Waar moeten wij u afhalen?

— In de baai, die gij daar aan uw voeten ziet.

— En uw koffers?

— Het zijn geen koffers; het zijn een drietal kisten; de inhoud gaat u trouwens niet aan. Jij krijgt je geld zonder onbescheiden vragen te stellen, anders zou ik mij tot een andere moeten wenden.

Maar de oude zeeman scheen bang te zijn dit buitenkansje te moeten missen, want hij riep haastig uit:

— Ik ben niet nieuwsgierig, mijnheer. Ik denk er niet aan, mij met uw zaken te bemoeien. Laten wij er niet over praten; de zaak komt voor elkaar. Ik zal zorgen, dat ik hier op tijd met mijn jol terug ben.

— Zo is het goed. Wij zullen wel naar je uitkijken; wij blijven hier.

Raffles was al opgestaan, om samen met Brand te verdwijnen, toen Pestos hem terugriep.

— Luister eens, man, hoeveel leden telt je bemanning?

— Wij zijn met zijn drieën, mijnheer.

— Zoveel te beter, bromde de kerel voor zich heen.

Hij draaide zich om en vertrok met zijn metgezel, terwijl Raffles en Brand weer naar de vlakte afdaalden.

Gedurende deze afdaling, die al hun opmerkzaamheid vergde, daar de helling met losse ronde stenen als bezaaid was, wisselden de beide vrienden geen woord met elkaar.

Maar zodra zij veilig en wel de vlakte bereikt hadden, barstte Raffles in lachen uit en zei:

— Dat is de beste grap, die ik nog ooit beleefd heb. Het toeval schijnt dus nog steeds een grote rol te spelen hier op aarde. Die kerels hebben zich daar tot het goede adres gewend.

— Men kan inderdaad zeggen, dat zij in het hol van de leeuw zijn terecht gekomen, bevestigde Brand lachend.

— Het zal nu zaak zijn, om zo gauw mogelijk een vissersvaartuig te pakken te krijgen, want dat is onmisbaar bij de kleine comédie.

— Wil je er een huren?

— Huren, of anders kopen, als het niet anders gaat.

— Dan moeten wij maar hopen, dat alles meeloopt en dat er hier zo'n schuitje te krijgen is.

— Wij zullen dat dadelijk eens gaan onderzoeken in Essercis of Ste Anne, maar eerst zullen wij Henderson waarschuwen, anders mocht hij eens ongerust worden over ons wegbleven.

Snel gingen de beide vrienden op stap en het duurde niet lang of zij hadden de plek weer bereikt, waar de « Zeemeeuw » lag.

Zoals zij wel hadden kunnen vermoeden, vonden zij Henderson druk

aan het werk.

Hij had er zijn jas bij uitgetrokken, zijn hemdsmouwen opgestroopt, zodat de geweldige spieren van zijn armen zichtbaar werden.

Hij keek even op, toen hij de beide mannen herkende, die daar naderden en ging dadelijk door met zijn werk.

— Gaat alles goed, James? vroeg Raffles.

— Nog een paar uren, Mylord, dan kan ik aan het monteren gaan.

— Dan zullen wij maar eerst eens lunchen en ondertussen zal ik je eens vertellen, welke wonderlijke ontmoeting wij net gehad hebben met een paar vertegenwoordigers van het internationaal nihilisme.

— Charles, vroeg hij aan de jongeman, toon eens gauw je kunsten als keukenchef.

Onmiddellijk ging Brand aan het werk, om een maaltijd klaar te maken en het duurde niet lang, of de drie mannen zaten op een beschut plekje en kreeg Henderson het verhaal te horen van de ontmoeting, die Raffles en Brand net hadden gehad, waarbij hij herhaalde malen in een zo daverend gelach uitbarstte, dat Raffles verplicht was hem te temperen.

Toen Raffles klaar was vroeg hij:

— Is hier al die tijd niemand voorbij gekomen?

— Maar twee mannen, Mylord.

— Hebben ze je aangesproken?

— Nee, zij bleven maar stil staan kijken naar wat ik deed, zonder een woord te spreken, een paar minuten lang. En juist toen ik wilde vragen of zij alsjeblieft niet al het moois van mij wilden afzien, gingen zij weer weg.

— Hoe zagen zij er uit? Als vissers zeker.

— Dat kan ik juist niet zeggen. Het waren geen Engelsen. Een van hen had een kort geknipte, bruine

baard, een beetje op zijn Frans en zij waren allebei in gewone lakense pakken gekleed en droegen een pet. Nee, als vissers zagen zij er zeker niet uit.

— Misschien toeristen of iets dergelijks, zei Raffles schouderophalend, en verder werd er aan de zaak geen aandacht geschonken, wat later een beetje dom zou blijken geweest te zijn.

Zodra de maaltijd was afgelopen, stond Raffles op en zei:

— Nu zullen wij de rollen nog eens verdelen. Jij blijft hier, James en probeer zo snel mogelijk de motor weer in elkaar te zetten. Mijnheer Brand en ik gaan nu direkt naar St. Anne en proberen daar een schuit te huren of te kopen. Ik hoop, dat wij daar gauw zullen slagen, want daarvan hangt het slagen van onze onderneming af. Je moet goed letten op de baai, waar wij het anker zullen uitwerpen. Vertoon je echter niet, voordat wij je komen halen.

— In orde, Mylord, zei Henderson, die aandachtig had geluisterd.

Een ogenblik later gingen Raffles en Brand op weg.

Zij moesten echter tamelijk lang lopen, voor zij een paar landarbeiders ontdekten, die hen de weg naar St. Anne wezen.

Het bleek, dat zij ongeveer anderhalf uur zouden moeten lopen, om die afstand af te leggen.

De weg werd echter gauw heel mooi en zij hoefden echt geen spijt te hebben van deze lange wandeling.

Omstreeks half drie in de middag bereikten zij St. Anne, een hele aardige stad met een binnenhaven, die op dit ogenblik vol schepen lag.

De beide vrienden begonnen langs de kade te slenteren en spraken nu en dan een zeeman aan, die zij vroegen, of hij misschien een botter, een pink of een andere kleine schuit te koop had, maar geruime tijd bleven

hun pogingen vergeefs.

Maar eindelijk, heel aan het eind van de haven, was het geluk hun gunstig.

Daar, in een alleenstaand huisje, vonden zij een oude pikbroek aan, een man van over de zeventig, die Raffles niet eens liet uitspreken, maar opstond van het bankje voor zijn huisje, waar hij zich in de warme zonnestralen zat te koesteren en uitriep:

— Ik heb een kleine, maar beste haringsbuis voor jullie te koop, niet nieuw meer, maar nog stevig. Voor veertig duizend francs ben je de man.

— Kijken, zei Raffles lakoniek.

De oude zeeman bracht de beide zogenaamde collega's naar een kleine zijhaven, waar hij hun een tamelijk grote vissersschuit liet zien, die blijkbaar met zorg onderhouden was, ofschoon zij haar beste dagen al gehad had.

Raffles merkte direkt op, dat de schuit berekend was op een bemanning van minstens vijf koppen, maar hij had weinig keus en bovendien telde Henderson wel voor drie.

De haringbuis heette « Marjolaine » en zij kon een grootzeil, een fok en als het moest ook nog een kleine bazaar voeren.

De schuit werd verkocht met al het tuig, de zeilen, de zwaarden en andere benodigdheden.

Raffles bedacht zich niet lang.

Na het kleine vaartuig van binnen goed te hebben onderzocht, om zich te overtuigen dat het goed waterdicht was en dat er nergens rottende planken waren, klom hij weer aan wal en zei:

— Ik koop hem, vader. Kan ik hem dadelijk meekrijgen?

— Wel wis en waarachtig. Maar, je bent maar met z'n tweeën.

— Dat hindert niet, vader, antwoordde Raffles op joviale toon. Wij blijven hier in de buurt en er staat een labberkoeltje.

— Nu, je moet het zelf weten, zei de oude zeeman, terwijl hij met een vergenoegd gebaar het geld opstreek, dat Raffles hem had uitbetaald, en daarop zijn huisje binnenging om, niet zonder moeite, een kwitantie te schrijven.

HOOFDSTUK V.

OP WEG

Terwijl Raffles hierop wachtte, had Brand het scheepje al reisvaardig gemaakt en hij zag tot zijn vreugde, dat het werkelijk een goed vaartuig was, dat waarschijnlijk uitstekend naar het roer zou luisteren.

Zodra Raffles weer bij hem terug was, werden de trossen los gegooid, de beide mannen hesen het grootzeil, waarbij de sterke armen van Henderson goed te gebruiken zouden zijn geweest, en voeren daarna de kleine haven uit.

Wat het weer en de wind betrof, de beide zogenaamde varengasten konden het niet beter gewenst hebben; de wind blies uit de goede hoek, hij was niet al te krachtig, en het water rimpelde maar flauwtjes.

Zij moesten nu eerst de haven uitvaren, daarna zee kiezen, om buiten de kust te komen en daarop de steven wenden naar de kleine baai van Esser Cis, waar zij de kostbare lading zouden innemen, die de twee nihilisten van plan waren bijtijds voor eigen gebruik naar een veilige plaats over te brengen.

Alles ging heel voorspoedig, maar toch zakte de zon al naar de kim, en zou daar gauw achter verdwenen zijn, toen de « Marjolaine » eindelijk de Tongy Bay binnenvoer, waarbij Raffles aan de helmstok stond, terwijl Brand zich bezig hield met het zeil, waarvan hij de schoot in de hand hield.

Handig manoeuvrerende, wist Raffles het schip dicht bij de oever van de baai voor anker te krijgen.

Brand had vlug het zeil gestreken, het kleine ankertje gleed over boord, de staaltros werd strak getrokken en de « Marjolaine » lag stil.

Het was nog bijna een uur vóór de afgesproken tijd, maar daar Raffles wel begreep, dat de beide Portugezen op de uitkijk zouden staan, stuurde hij snel Brand naar de verborgen plek bij het riviertje, om Henderson te gaan waarschuwen, opdat deze direkt ter plaatse zou kunnen zijn.

Maar de jongeman hoefde zover niet te gaan, want de reus kwam hem al halverwege tegemoet; hij had al in de verte de vissersschuit de baai zien binnen vallen en dadelijk begrepen dat het zijn meester en zijn vriend moesten zijn, die daar aankwamen.

Zodra Henderson aan boord van de schuit was en haar met het oog van een kenner bekeek, vroeg Raffles:

— Hoe staat het met onze motorboot, James?

— Zij is helemaal klaar, Mylord. Wanneer u zou willen, zou u over tien minuten er mee zee kunnen kiezen.

— Prachtig. Dat heb je knap gedaan, riep Brand vol bewondering uit.

Hierop wendde hij zich tot Raffles en ging verder:

— Dat is waar ook, wat zul je nu met de Zeemeeuw doen? Wij kunnen haar toch niet hier laten?

— Er zal toch niets anders op

zitten, beste kerel, antwoordde Raffles. Wij kunnen haar toch moeilijk mee op sleeptouw nemen. Ik geloof trouwens niet, dat men onze boot op die verlaten plek zo gauw zal ontdekken. Zij is aan alle kanten door overhangende struiken omgeven en wij moeten er maar op vertrouwen, dat men haar niet zal vinden vóór we terugkomen.

— Dus je gaat weer naar Alderney terug? vroeg Brand.

— Natuurlijk. Dacht je, dat ik mijn motorboot in de steek liet. Daarom zullen wij ons inspannen, dat alles zo gauw mogelijk is afgelopen.

— En wat doe je met die twee schurken?

— Wel, die maken de terugreis mee. Zodra wij veilig de kostbare lading aan boord van de Zeemeeuw gebracht hebben, zullen wij, na die heren gebonden te hebben, de autoriteiten van St. Anne waarschuwen, want hoe meer er van dat ongere gespuis wordt opgeruimd, hoe beter het voor het welzijn van de hele wereld is.

— En onze vissersschuit?

— Die krijgt de oude brave visser op non-aktiviteit weer terug, als dank, antwoordde Raffles.

Hij had dit nauwelijks gezegd, toen er van de kant van de heuvel twee mannen naderden, die ieder iets zwaars op hun schouders schenen te torsen.

Het waren de beide Portugezen, die de schuit waarschijnlijk al hadden zien aankomen.

Zodra zij de plek waren genaderd, waar de « Marjolaine » met zachte stootjes en schokjes aan het anker-touw trok, zei Filarsky, terwijl hij de zware kist neerzette:

— Het is goed, dat jullie daar zijn. Wij zullen zo gauw mogelijk zee kiezen.

Hij wendde zich in het Portugees

tot Pestos en zei iets tegen hem.

Terwijl Pestos wegliep, vroeg Brand zacht aan Raffles, die zich met de zeilen bezig hield:

— Wat zei die man met zijn baard?

— Hij draagt de ander op, ook de derde kist te gaan halen, antwoordde Raffles.

Het was op dit tijdstip van de dag nog vrij druk aan de baai en er voeren talrijke vissersvaartuigen in en uit, misschien in de hoop dat er nog iets te vangen zou zijn.

Mocht bij Raffles het plan bestaan hebben, zich op het eiland zelf meester te maken van de buit, dan zou deze omstandigheid hem wel tot andere gedachten hebben gebracht.

Raffles was echter een voorzichtig man en hij begreep, dat hij niets zou verliezen met te wachten.

Op zee kon de « overdracht » heel wat gemakkelijker en minder opvallend plaats hebben.

Het duurde niet lang, of Pestos kwam terug met de derde kist.

Filarsky had intussen steeds de wacht gehouden bij de twee andere kisten, die hij met een wantrouwend oog scheen te bewaken.

Snel werden zij nu alle drie aan boord van de vissersschuit gebracht en onder toezicht van de beide Portugezen in het vooronder neergezet.

Toen dit klaar was, schenen de beide mannen pas hun aandacht te schenken aan Henderson, die zij nog niet goed hadden opgenomen, daar de reus zich bezig hield met het splitsen van een eind touw.

— Wie is dat? vroeg Filarsky, terwijl hij zich in het Engels tot Raffles wendde.

— Wel, dat is mijn zwabber, antwoordde Raffles, zonder een spier van zijn gezicht te vertrekken.

— Een zwabber, wat is dat?

— Een zwabber is een zeuntje, mijnheer, antwoordde Raffles onder-

danig.

— Maar wat, voor de duivel, is een zeuntje? riep Filarsky ongeduldig uit. Kun je niet duidelijker spreken?

— Zo noemen wij de scheepsjongen, mijnheer. Zij gaan veel met de zwabber om, en in de loop van de jaren is de naam van het voorwerp overgegaan op degenen, die het gebruikt.

— Sta eens op, beval Filarsky, zich tot de zogenaamde scheepsjongen wendend, terwijl hij hem met de voet aanstootte.

Henderson, die aan zo'n bejegening niet gewend was, keek heel verbaasd om zich heen, keek toen Raffles aan, die hem haastig en met een guitige blik in zijn ogen toeknikte, nam zijn pijp uit de mond en stond toen langzaam op voor de verbaasde Portugees.

Sprakeloos keek Filarsky, die bijna twee hoofden kleiner was, tegen de reus op en wendde zich toen met gefronste wenkbrauwen tot Raffles, wie hij toebeet:

— Noem jij dat een scheepsjongen, man? Het is een volwassen kerel en een reus op de koop toe.

— Ik heb 't woord scheepsjongen niet in de mond gehad, antwoordde Raffles bedremmeld. Ik heb gesproken over een zwabber en dat is hij ook, want hij houdt het schip schoon. Er is op dit ogenblik groot gebrek aan kleine jongens, die allemaal naar de fabrieken trekken, waar ze veel meer kunnen verdienen en nu moet ik het wel met dit grote uilskuiken doen.

Filarsky bromde nog iets, nam Henderson een beetje achterdochtig op, en vroeg toen weer:

— Kunnen wij direkt het anker lichten?

— Wat mij betreft, wel, mijnheer, maar moet u niet eerst wat eten?

— Dat kunnen wij op zee doen.

— Zoals mijnheer wil. U zult zien, dat de zwabber een prima kok is, als het er op aankomt.

Brand had zich bij dit toneeltje moeten afwenden, om niet in lachen uit te barsten en hij had zich druk bezig gehouden met de zeilen.

Het kleine anker werd weer opgehaald, de twee kerels gingen bij de grote mast zitten, Raffles greep de helmstok en Henderson deed van alles wat, waarbij de Portugezen, als zij soms wilden, de opmerking konden maken, dat deze hulp-scheepsjongen met evenveel gemak de zwaarste rondhouten en spieren optilde als een ander een lucifer.

Raffles, die hen tersluiks goed in het oog hield, had gezien, hoe zij, half verborgen door de koekoek, snel hun revolvers geïnspiceerd hadden. In ieder geval waren ze dus op hun hoede, maar Raffles glimlachte medelijdend.

Gauw genoeg zouden de beide nihilisten inzien, dat zij als kinderen waren in de hand van een man als de Grote Onbekende.

De « Marjolaine » was intussen de baai uitgevaren en was nu in open zee.

De zon was achter de horizon verdwenen, maar het was daar buiten nog licht genoeg, om verscheidene kilometers voor zich uit te kunnen zien.

Henderson was zo verstandig geweest, om het kompas in zijn zak te steken, dat in de kajuit van de motorboot had gehangen, en ook een paar uitstekende zeekaarten, en Raffles, die deze wateren voortreffelijk kende, maakte zich dan ook geen ogenblik ongerust of de onderneming zou slagen.

De voorgeschreven lichten aan boord waren ontstoken, een groen aan stuurboord, een rood aan bakboord, een wit licht aan de top van de mast.

Het was toen acht uur in de avond en volkomen donker. Het werd tijd om het avondmaal te gebruiken.

Henderson fungeerde als hofmeester.

Hij bracht de beide Portugezen, die hun plaats niet verlaten hadden, een bord dampende soep en het duurde niet lang, of iedereen dacht aan niets anders dan aan het stillen van zijn honger, die zich op zee stevig deed voelen.

De beide gasten aten zwijgend.

Na de soep kregen zij een stuk rundsvlees met overstaglopers en tenslotte geitenkaas als dessert.

Tenslotte bracht Henderson de koffie.

En met de koffie bemerkten de beide Portugezen, wat het zeggen wil, als een zwabber een beetje krachtiger is, dan waarvoor men hem aanziet.

Want Henderson, van te voren ingelicht door Raffles, greep heel eenvoudig de beide uitgestoken handen van de kerels in zijn reusachtige linkervuist, zette het blad met koffie heel kalm neer, trok de twee Portugezen van hun plaats en duwde ze heel onzacht tegen de verschansing, met evenveel gemak als een kattenmoeder haar jongen van de ene plaats naar de andere jaagt.

Met een gebrul van woede grepen de beide nihilisten tegelijk met de linkerhand naar hun zak, maar zij deden dit een paar minuten te laat.

Brand, die geen sekonde zijn blikken van de Portugezen had afgehouden, sprong naderbij, in iedere hand een zware revolver, die tot die tijd in zijn wijde broekzakken hadden gezeten en richtte ze op het hoofd van de beide schurken.

— Geen beweging, of het zal je berouwen, beval hij kortaf.

Terwijl de twee revolvers bleven dreigen, liet Henderson zijn slacht-

offers even los en trok met een vlugge beweging hun eigen wapens uit hun zak.

Het volgend ogenblik vlogen de revolvers in een wijde boog overboord.

Raffles was al die tijd kalm aan de helmstok blijven staan; hij wist wel dat hij een werkje als dit gerust aan Henderson en Brand kon overlaten.

De beide nihilisten werden in een oogwenk machteloos gemaakt en met dikke touwen aan de mast vastgebonden.

Alleen hun handen konden zij een beetje bewegen, maar daar hadden zij niet veel aan, want Henderson had er wel voor gezorgd, dat de knopen van het dikke touw onbereikbaar voor hen waren, terwijl hij zorgvuldig alles wat scherp was uit hun zakken had gehaald.

Raffles riep hem nu bij zich en zei:

— Neem nu zolang het roer van mij over, James. Mijnheer Brand en ik zullen nu eens gaan kijken, of de buit de moeite waard is.

Henderson ging nu aan de helmstok staan, en Raffles, door Brand geholpen, haalde de zware kisten uit het vooronder en zette die op het dek.

Brand had een scheepslantaarn aangestoken en bij dit schijnsel begon Raffles de eerste kist te openen.

Het ging niet zo heel gemakkelijk, want het hout was dik en taai en de kisten waren stevig dicht gespijkerd.

Maar met behulp van een kleine koevoet, wist Raffles toch het deksel zonder het al te veel te beschadigen, van de kist te krijgen.

— Licht nu eens bij, Charles, vroeg hij.

De jongeman nam de lantaarn van het dek, en stak haar omhoog, zodat haar stralen het inwendige van de

kist konden verlichten.

Raffles stak de hand in de kist, bukte er zich snel overheen, uitte een kreet van verbazing en woede, waarop Brand verschrikt vroeg:

— Wat is er toch?

— Wat is er? In die kist zit niets anders dan keistenen en verroest ijzer...

HOOFDSTUK VI

EEN ONVERWACHTTE TUSSENKOMST

Bijna had Brand de lantaarn uit de hand laten vallen, zo ongelooflijk klonk de kreet van Raffles.

Zou dus al die moeite voor niets geweest zijn?

Het was om uit je vel te springen van woede.

Maar dadelijk vroeg hij zich af, hoe zoiets mogelijk was.

Waarom zouden de twee kerels hen er hebben laten inlopen?

Of... zouden zij zelf niets van dit bedrog weten?

De stem van Brand klonk schor, toen hij aan Raffles vroeg:

— Hoe komt dat?

— Weet ik het? was het antwoord van de Grote Onbekende, die met allesbehalve vriendelijke blikken naar de beide gevangenen nihilisten keek, die blijkbaar nog niet beseften, wat er aan de hand was. Ik ben geen gedachtenlezer. Ik constateer alleen het feit, dat wij het slachtoffer zijn geworden van een grap, die ik de heren niet gauw zal vergeven.

— Maar, ik begrijp er niets van... met welk doel hebben die schurken deze comédie op touw gezet? Zij konden toch onmogelijk weten, dat wij wisten, waar zij de schat verborgen hadden?

— Dat wisten zij ook niet, antwoordde Raffles kortaf, terwijl hij de keistenen uit de kist nam, in de flauwe hoop, dat daaronder misschien de edelstenen zouden liggen.

Die hoop was echter ongegrond, want er kwam niets anders te voorschijn dan stukken zwaar verroest ijzer, wat lood en verder stenen en nog eens stenen.

— En de andere kisten? riep Brand plotseling uit.

Raffles antwoordde niet, maar trok dadelijk een van de beide nog ongeopende kisten naar zich toe, die hij snel begon open te breken.

Hij vond er alleen maar stenen in...

En in de derde kist bleek eveneens niets anders te zitten.

De beide vrienden moesten er zich dus wel in schikken, dat zij het

slachtoffer waren geworden van een raadselachtig bedrog.

— Zouden... zij daar iets van geweten hebben? vroeg Brand eindelijk zacht, met een blik op de twee kerels, die onbewegelijk tegen de mast geleund zaten.

— Dat lijkt mij erg onwaarschijnlijk, antwoordde Raffles hoofdschuddend. Wij hebben toch niet met gekken of kinderen te doen. Wat zou hen in 's hemelsnaam wel bewogen kunnen hebben, zo'n idioot spelletje op touw te zetten? We spelen toch niet voor de film. Waarom zouden zij zich al die moeite gegeven hebben.

— Maar wisten dan de anderen, die weer zijn vertrokken, ook niets van de ware inhoud.

— Dat is een tweede punt. Men onderneemt toch geen moeilijke tocht naar een eiland, in het holst van de nacht, om daar een partijtje keistenen en oudroest te gaan begraven? Nee, de nihilisten mogen zijn wat ze willen, dat zij stapelgek zijn, zullen wij voorlopig maar niet aannemen, tenminste niet op dit speciale gebied.

— Dan begrijp ik er geen steek van, antwoordde Brand moedeloos. Wat ben je nu van plan?

— Ik geloof dat er weinig anders op zal zitten, dan dat wij maar weer naar Alderney teruggaan. Ik moet in ieder geval mijn motorboot terug hebben, dat spreekt vanzelf.

— En die twee schurken?

— Mogen gaan waar zij willen. Het is alles wel beschouwd, hun schuld niet, dat ik zoveel moeite voor niets heb gedaan.

Intussen was de « Marjolaine » doorgevaren en was op dat ogenblik ongeveer ter hoogte van Cap de la Hague.

Raffles was er de man niet naar, lang te treuren over een teleurstelling, en zo gaf hij direkt het bevel,

het roer te wenden en weer koers te zetten naar het pas verlaten Kanaaleiland.

Terwijl Brand het zeil hanteerde, en de schuit klaar was om te keren, zag Raffles ongeveer vier kabellengten achter de schuit een donkere vorm naderen, waarboven een paar lichten pinkten.

Blijkbaar had men aan boord van het naderende vaartuig pas net de lichten ontstoken.

Men zou moeten laveren, daar de wind schuin van voren inkwam.

Bij het oploeven voer de « Marjolaine » tamelijk dicht langs het vaartuig, dat Raffles net had ontdekt.

Het was een hele grote motorboot, ruimte biedend aan minstens veertig personen.

Het profiel verried, dat zij heel snel moest zijn. Zij gleed vlug en spookachtig voorbij, als een donkere massa, maar tot grote verwondering en ongerustheid van Raffles, maakte zij dadelijk weer rechtsomkeert, zodra zij de vissersschuit voorbij gevaren was en volgde de « Marjolaine ».

Ook Brand had de manœuvre gezien.

— Wat kan dat te betekenen hebben? Het lijkt wel of die boot ons volgt.

— Daar lijkt het veel op, antwoordde Raffles peinzend. Ik kan mij echter absoluut niet voorstellen, wat de opvarenden van die motorboot van ons willen.

Wat zij wilden, dat zou maar al te gauw blijken...

De geheimzinnige motorboot kwam heel snel naderbij.

Het was duidelijk, dat zij oneindig veel vlugger liep dan de visserschuit, die nu bovendien de wind tegen had.

Binnen enkele minuten had zij de « Marjolaine » ingehaald en voer nu

bijna naast het kleine zeilscheepje, op een afstand van nauwelijks tien meter.

En die afstand werd voortdurend en snel kleiner.

Plotseling gaf een van de Portugezen een kreet en begon toen luidkeels in zijn eigen taal vloeken en verwensingen uit te stoten, vermengd met smeekbeden, waarvan Brand absoluut niets begreep.

Maar Raffles, die op zijn hoede was, had dadelijk het geval door.

De angstige en woedende uitroepen van de kerel hadden hem op de hoogte gebracht.

De geheimzinnige motorboot, die hen blijkbaar al lang zo hardnekkig gevolgd was, had een bemanning van nihilisten aan boord en die wisten blijkbaar heel goed de bedoeling van de twee gevangenen.

En toch viel er aan vluchten niet te denken. Hoe zou het mogelijk zijn, met een klein zeilschip te ontdekomen aan een motorboot, die zeker bij uitstek sterke machines bezat.

Het drama speelde zich nu snel af.

De motorboot kwam nog dichterbij en plotseling klonk het bevel, door een scheepsroeper in de Engelse taal geroepen :

— Draai dadelijk bij, of wij varen u in de grond.

Het bevel was ondubbelzinnig. Door het niet op te volgen, zou Raffles zijn eigen leven en dat van de anderen op het spel zetten.

Met gebalde vuisten gaf hij een paar bevelen.

Toen liep hij naar de gevangenen Portugezen toe en maakte snel en behendig de touwen los, waarmee zij geboeid waren geweest.

Hij wendde zich tot de twee boeven en zei ernstig :

— Luister. Jullie zult wel begrijpen, dat jullie in doodsgevaar verkeren. Jullie kameraden hebben

blijkbaar gespionneerd, en weten wat jullie van plan waren. Jullie hebt maar één kans : overboord springen en proberen je zwemmend te redden. Wij zijn hier geen twee kilometer van de Franse kust verwijderd.

Zonder een woord van dank en alleen maar tuk op eigen lijfsbehoud, sprongen de twee kerels dadelijk over boord, na hun zware laarzen te hebben uitgeschopt en begonnen met grote slagen naar de kust te zwemmen.

Maar het noodlot scheen hun ontvluchting niet te willen.

De maan was juist doorgekomen en de donkere gedaanten van de twee vluchtelingen waren duidelijk zichtbaar.

Schoten knalden...

Een dreigende stem riep « halt » !

Toen voer de motorboot snel naar de plek, waar Pestos en Filarsky tegen de golven vochten.

Men viste met touwen en haken naar hen en binnen een paar minuten waren de vluchtelingen aan boord van de motorboot getrokken.

Even scheen het alsof de motorboot achter bleef en weg wilde varen, maar toen kwam zij opnieuw snel naderbij en weer klonk het bevel door de megafoon :

— Bijdraaien, of wij schieten.

Raffles was een te verstandig man, om dit bevel niet op te volgen, maar het bloed van Henderson begon al te koken.

— Moeten wij ons dat laten welgevallen, Mylord ? vroeg hij, terwijl hij zijn geweldige vuisten balde.

— Wij zullen wel moeten, vriend, antwoordde Raffles kalm.

— Maar die kerels zijn bloeddorstige schurken, riep de brave reus wanhopig.

— Ik spreek het niet tegen, James, antwoordde Raffles glimlachend. Maar dit doet, helaas, niets

af aan het feit, dat wij op dit ogenblik niet de sterksten zijn.

De vissersschuit lag nu bijna stil.

De motorboot was langsij gekomen en een paar touwen werden overgegooid door een vijftal lieden met een donker uiterlijk, die op hun beurt snel aan boord van de « Marjolaine » sprongen en de touwen vastmaakten.

Zij waren allen met revolvers en messen gewapend.

Raffles had de helmstok geen ogenblik los gelaten tot het tijdstip, waarop de motorboot van de nihilisten langsij de vissersschuit lag.

Want dat men met nihilisten te doen had, bleek nu maar al te duidelijk.

Een boot van de Franse havenpolitie zou zeker niet zo geheimzinnig zijn opgetreden.

Henderson scheen aanstalten te maken de indringers met een handspaan te lijf te gaan, maar een op korte toon uitgesproken bevel van Raffles was voldoende, om hem direkt van dit voornemen af te brengen.

Drie van de nihilisten kwamen direkt met opgeheven revolver op de gewaande visser toe, terwijl de

beide anderen zich over de open gebroken kisten heen bukten en ze vluchtig onderzochten.

Toen gingen zij naar de voet van de grote mast, bekeken daar het dikke touw, waarmee Pestos en Filarsky vastgebonden waren geweest en spraken daarna wat in het Portugees, waarop een van de anderen, die een beetje Engels bleek te spreken, zich tot Raffles wendde en bars vroeg :

— Bent u de eigenaar van dit vaartuig ?

— Inderdaad, antwoordde Raffles.

— Waar hoort uw schip thuis ?

— In Alderney.

— Dat zullen wij onderzoeken. U houdt dus vol, dat u geen rover van beroep bent ?

— Een rover ? herhaalde Raffles langzaam.

— Houd u niet van de domme, riep de Portugees boos. Zou je soms willen ontkennen, dat jij de twee mannen, aan wie wij de bewaking van de drie kisten hadden toevertrouwd, hebt overvallen, machteloos gemaakt en ontwapend. En dat je daarna de kisten hebt open gebroken, die naar jouw idee geld of juwelen moesten bevatten ?

HOOFDSTUK VII.

WIE HET LAATST LACHT

Een ogenblik stond Raffles sprakeloos.

Nooit had hij kunnen denken, dat de twee mannen, die hij pas even geleden het leven had willen redden, hem nu zo laf zouden verraden, mischien in de flauwe hoop, dat zij daardoor hun eigen zaak zouden

kunnen verbeteren.

Toen plooiden 'n bitter glimlachje zijn lippen.

— Het nihilisme schijnt niet te vrijwaren tegen ondankbaarheid en lafheid, zei hij langzaam. Nu, als u alles al weet, wat vraagt u dan nog ?

— Jij bekent dus ?

— Ik beken.
— Jij bent dus ook geen visser?
— Neem voorlopig aan, dat ik er wel een ben, antwoordde Raffles kalm.

De nihilist gaf geen antwoord, maar keek Raffles met zijn kleine zwarte ogen doordringend aan.

Toen haalde hij de schouders op en zei onverschillig.

— Dat is een kwestie voor Sanchez, onze chef. Hij moet maar met u doen, wat hij het beste vindt. Kom mee allemaal en probeer geen grappen uit te halen, want ik garandeer jullie dat wij niet zouden aarzelen, je neer te schieten.

Raffles had zijn beide metgezellen een snelle wenk gegeven, die te kennen gaf, dat zij zich in geen geval mochten verzetten.

Een voor een gingen zij aan boord van de motorboot, waar zij direkt in een hut werden opgesloten, die totaal donker was, daar zij geen venster of patrijspoort had.

Aan de bewegingen van het vaartuig merkten zij, dat men de « Marjolaine » op sleeptouw nam.

Daarop begon de schroef weer te draaien en het geruis van het water langs de scheepswand toonde aan, dat de motorboot met snelle vaart haar weg vervolgde.

Er waren nog geen vijf minuten verlopen, toen de deur van de hut plotseling open ging en drie zwaar gewapende nihilisten binnenkwamen.

Een van hen droeg een lantaarn, waarvan het licht de drie mannen een ogenblik verblindde.

Zij hadden touwen bij zich, waarmee de drie gevangenen stevig werden geboeid.

Vervolgens werden zij door een kleine gang naar een veel grotere hut gebracht, waar zij tegenover een kleine man met een sluw, wreed vossengezicht kwamen te staan,

waarin een paar grijsgroene ogen kwaadaardig fonkelden.

Die man was Sanchez, de aanvoerder van de nihilistische bende, aan wie de moeilijke zending was toevertrouwd, die op zo onverwachte manier was afgebroken.

Hij zat achter een kleine, stevige tafel en leunde met de kin in de magere handen.

Geruime tijd liet hij zijn kleine boosaardige ogen, zonder zich verder te bewegen, van de een naar de ander dwalen.

Eindelijk hief hij met een ruk het hoofd op en zei in heel goed Engels:

— Wie u ook bent, heren, mijn compliment. U hebt natuurlijk onze kleine truc wel doorzien? Wij wantrouwden die twee schurken al lang, ziet u, en wij wilden hen eens op de proef stellen. Zij zijn gewogen en te licht bevonden en zij zullen moeten boeten. Maar dat zijn zaken, die ons alleen aangaan. Wat u betreft, u wilt ons dus niet zeggen, wie of wat u bent? Wij weten nu, dat u ons bespionneerd moet hebben, toen wij hier eergisternacht aan wal gingen, maar dat is ook alles.

— Dan zult u het met die wetenschap moeten doen, mijnheer, zei Raffles kalm.

— Zoals u wilt, zei hij. Ik zal u niet dwingen. Maar u zult mij wel toestaan, mijn veiligheidsmaatregelen te nemen, nietwaar? Ik houd niet van pottekijkers. Ik zal u dus tot morgen op zijn minst in verzekerde bewaring moeten houden, en dan kunt u wat mij betreft naar de duivel lopen.

Sanchez gaf de drie bewapende nihilisten, die bij de deur waren blijven staan een wenk, en de drie Engelsen werden weer naar hun donkere hut gebracht.

Toen de deur achter hen was dicht gevallen, zei Henderson fluisterend:

— Ik zie wel kans, mijn touwen stuk te trekken, Mylord. Als wij eens een poging deden, van deze motorboot te ontvluchten.

— Dat zou ten eerste niet zo gemakkelijk gaan als je denkt, James, antwoordde Raffles. En ten tweede heb ik met die boeven nog een appeltje te schillen.

Hij liet zijn stem nog meer dalen en ging verder :

— Toen wij aan boord gingen, heb ik op de voorplecht drie ruwhouten kisten zien staan.

— Welnu? vroeg Brand nieuwsgierig.

— Zij leken precies op de kisten, waar keistenen en oud roest in zaten.

— En wat zou dat?

— Wel, ik denk haast, dat in die kisten werkelijk de juwelen zitten en dat de heren nihilisten die nu gaan wegstoppen op Alderney. En ik heb niet veel zin om dat maar ongestraft toe te laten. Om echter te kunnen doen, wat ik wil doen, is het beslist noodzakelijk, dat wij op het eiland terugkeren, en dus lijkt het mij het verstandigst, als wij hier rustig aan boord blijven. Eenmaal aan de vaste wal, zullen wij wel verder zien.

De tocht duurde nog bijna een uur, en toen minderde de boot vaart.

Een schurend geluid was te horen en de boot lag stil.

Vijf minuten gingen voorbij.

Toen ging de deur weer open en de gevangenen werden door de smalle gang aan dek gebracht.

Het was nog volkomen nacht en er stond nu een kille wind.

Een enkele blik om zich heen overtuigde Raffles, dat zij geland waren niet ver van de kleine baai, die zij al zo goed kenden.

Op een zestigtal meter van de kust, aan de voet van een lage heuvel, stond een soort schuur, misschien wel van een schaapherder.

Van de beide verraders was niets te zien.

De valreep werd uitgelegd en de gevangenen werden snel aan land gebracht.

Tien goed bewapende kerels omringden hen en zij begrepen wel, dat er onder deze omstandigheden aan een ontvluchting niet te denken viel. Snel werden zij naar de schuur gebracht en daar binnen geleid. Twee nihilisten, met de revolver in de vuist, gingen voor de sterke deur staan, die van een stevig slot voorzien bleek te zijn.

Toen wendde Sanchez, die mee was gegaan, zich tot de gevangenen en zei op sarkastische toon :

— U zult mij niet kwalijk nemen, dat ik enige voorzorgsmaatregelen wil nemen. Ik heb u namelijk leren kennen als onberekenbare kerels, en bij wat ik te doen heb, kan ik geen potkijkers gebruiken. Over een paar uur zullen wij ver weg zijn en dan zal het u niet zo moeilijk zijn u te bevrijden, al zal het wel wat lang duren.

Hij knikte de drie mannen spottend toe en een ogenblik later waren zij met hun bewakers alleen. Van buiten draaide de sleutel in het slot om...

De hut werd alleen verlicht door het schijnsel van een stallantaarn, die aan een spijker hing en net door een van de bewakers was aangestoken.

En nu stonden zij onbewegelijk voor de deur, met gekruiste armen, de revolver in de vuist geklemd, de ogen op de gevangenen gericht.

Henderson keek zijn meester waarschuwend aan.

Hij wrong achter zijn rug zijn geweldige polsen in de touwen, die hem geboeid hielden, er op letten dat zijn bewegingen niet door de bewakers gezien konden worden, hetgeen niet weinig inspanning vergde.

Hij zette de spieren van zijn armen op, tot zij als kabels gespannen waren... en hij voelde, dat de touwen het begonnen te begeven.

Maar een van de bewakers scheen achterdocht te krijgen.

Langzaam, Henderson strak aankijkend, deed hij een paar stappen naar voren.

— Keer je om, beval hij in allerberoerdst Engels.

Maar in plaats van aan dit bevel gehoor te geven, rukte de reus met geweldige inspanning, die de aderen op zijn voorhoofd als koorden deed zwellen, bliksemsnel het touw los, dat zijn armen gebonden hield, juist toen de ander vlak voor hem stond.

Daardoor kon de tweede Portugees niet zien, wat er eigenlijk gebeurde, en dit werd zijn ongeluk.

Henderson had de man, die voor hem stond, razendsnel in de borst gegrepen, vóór deze van zijn wapen gebruik kon maken en smeed hem nu met zoveel kracht tegen zijn maker aan, dat de twee op de grond rolden.

Een van de revolvers vloog in een hoek van de hut.

En de tweede zou nooit worden afgeschoten, want Henderson wrong het wapen uit de vuist van de tweede bewaker en stak het in de zak.

Dit alles was zo snel gegaan, dat Brand nog steeds verbijsterd en ademloos stond toe te kijken, toen de reus al vlug zijn touwen losmaakte.

Een ogenblik later was ook Raffles bevrijd.

Hij liep direkt naar een kleine spleet die hij in de houten wand ontdekt had, toe en keek naar buiten.

— Zijn zij er nog? vroeg Brand op gedempte toon.

— Er zijn er zeven aan land, zei Raffles. Zij hebben net de kisten van boord gehaald en willen die nu weg gaan brengen. Drommels, hoe

komen wij hier tijdig uit.

Hij kon niet verder spreken.

In de verte kraakten snel achter elkaar een paar schoten.

— Wat is dat? vroeg Brand verschrikt.

— Ik denk dat de nihilisten het vonnis van de bedriegers voltrekken, zei Raffles.

Hij liep naar het slot van de deur toe en onderzocht het.

Toen stampvoette hij driftig en fluisterde ongeduldig:

— Het duurt minstens tien minuten vóór ik dit slot zonder een werktuig open heb.

— En duurt dat te lang, Mylord? vroeg Henderson, die een zware stok in de hoek van de hut gegrepen had.

— Veel te lang, James. Misschien zijn de drie kerels in die tijd weer van de motorboot terug.

— Wij moeten er dus uit?

— Tot iedere prijs.

— Al maakt het wat lawaai?

— Als het niet anders kan.

— Nu, als wij er dan niet uit kunnen, dan moeten wij er dwars door heen, riep de reus uit.

En op hetzelfde ogenblik smeed hij zich uit alle macht tegen de dunne houten wand, die krakend een opening bood, zoals zij geen betere hadden kunnen verlangen.

Met een paar sprongen stonden zij tussen de volkomen verblufte nihilisten.

Henderson zwaaide even met zijn dikke knuppel en als graanhalmen onder de sikkel, vielen de boeven onder zijn slagen.

In een oogwenk lagen zij bewusteeloos op het zand van de oever.

Raffles en Brand hadden ieder al een van de kisten gegrepen en ditmaal waren het de goede.

Henderson nam de derde op, alsof het een lucifierdoosje was, en nu renden de drie mannen, zo snel zij

konden, door de duisternis, naar de bekende plek, waar de motorboot was verborgen.

Een zucht van verlichting ontsnapte hen, toen zij de trouwe « Zeemeeuw » nog altijd op haar oude plekje vonden.

Snel werden de kisten aan boord gebracht.

Er moest vlug gehandeld worden, want de drie mannen begrepen maar al te goed, dat de bandieten in de kleine vlet, die op weg waren naar de motorboot, maar die nog niet hadden kunnen bereiken, het gevecht op het strand moeten zien. En zij zouden zich de buit zeker niet zonder meer laten ontnemen.

Henderson had dadelijk de motor op gang gebracht en vlug gleed het ranke vaartuig de rivier op, de baai tegemoet.

Maar de « Zeemeeuw » was die baai nauwelijks ingevaren of een nieuw gevaar dreigde.

De sloep met de drie nihilisten had rechtsomkeer gemaakt en de inzittenden roeiden uit alle macht de boot weer naar de kust, om te zien wat er aan de hand was.

Daar zagen zij de « Zeemeeuw » naderen...

Dadelijk begrepen zij de toedracht.

Twee van hen lieten de riemen zakken en grepen naar hun revolvers.

Zij schenen verblind te zijn door woede en er niet om te geven, of men hun schoten misschien op een

min of meer bewoond eiland zou horen.

De schoten kraakten.

Maar de drie vrienden bukten zo diep mogelijk achter de lage verschansing en de kogels vlogen over hun hoofden.

Met volle vaart stootte de « Zeemeeuw » op de roeiboot af... een luid gekraak... de motorboot had de vlet midscheeps getroffen en haar letterlijk midden door gevaren.

De drie nihilisten spartelden allen in het water en moesten zich zwemmend redden...

Vliegensvlug stootte de Zeemeeuw de baai uit, de motorboot voorbij.

Tien minuten later lagen zij voor een ogenblik aan de pier stil in de haven van Esser Cis, en daar brulde Raffles, zijn handen als scheepsroeper gebruikend, een kalm voorbijwandelend politieagent iets toe, dat binnen enkele ogenblikken de hele havenpolitie in de weer zou brengen:

— Portugese nihilisten op de kust, één mijl hier vandaan, bij de kleine baai in het zuiden. Zij hebben twee van hun makkers dood geschoten en voeren niet veel goeds in het schild. Hun motorboot ligt voor de ingang van de baai voor anker.

En na dit waardevolle bericht vond Raffles, dat hij zijn rol naar behoren vervuld had en trok zich in de duisternis van de Noordzee terug, zonder op applaus te wachten...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

Jellybird in olievert

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit



Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.). twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kosten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1^e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :